

faktury, podczas gdy organ podatkowy w sposób ostateczny odmówił temu kontrahentowi prawa do odliczenia owego podatku od wartości dodanej, w związku z czym zasady sprostowania dokumentów przewidziane w prawie krajowym nie znajdują zastosowania.

- 2) Podatnik może powoływać się na zasadę neutralności podatku od wartości dodanej, skonkretyzowaną w orzecznictwie dotyczącym art. 203 dyrektywy 2006/112, w celu zakwestionowania przepisu prawa krajowego, który uzależnia zwrot podatku od wartości dodanej błędnie wykazanego na fakturze od sprostowania owej błędnej faktury, podczas gdy prawa do odliczenia wykazanego na niej podatku od wartości dodanej odmówiono w sposób ostateczny, w związku z czym zasady sprostowania dokumentów przewidziane w prawie krajowym nie znajdują zastosowania.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-158/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Artykuł 5 — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki wydania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami tej dyrektywy)

(2013/C 156/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrova i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: E. Creedon, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8) — Warunki udzielania pozwoleń na istniejące instalacje — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy

Sentencja

- 1) Nie wydając pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, nie zapewniając we właściwy sposób ponownego rozważenia warunków wydania pozwoleń oraz ewentualnie nie aktualizując takich pozwoleń w odniesieniu do trzynastu istnieją-

cych instalacji do hodowli trzody chlewnej i hodowli drobiu, a tym samym nie zapewniając eksploatacji wszystkich istniejących instalacji zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, najpóźniej od dnia 30 października 2007 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

- 2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 174 z 16.6.2012

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-197/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 148 — Zwolnienie niektórych transakcji dotyczących jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów lub używanych do celów handlowych — Przesłanka dotycząca przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu)

(2013/C 156/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, J.S. Pilcher i D. Colas, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 148 lit. a), c) i d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienie niektórych transakcji dotyczących jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów lub używanych do celów handlowych — Przesłanka dotycząca przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu — Zgodność środka krajowego rozszerzającego w nieuzasadniony sposób zwolnienia przewidziane w dyrektywie

Sentencja

- 1) Nie uzależniając zwolnienia od podatku od wartości dodanej dotyczącego transakcji, o których mowa w art. 262, II, pkt 2, 3, 6 i 7 ogólnego kodeksu podatkowego od wymogu przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu w odniesieniu do jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów i używanych do celów handlowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a w szczególności na mocy art. 148 lit. a), c) i d) tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Salzburger Flughafen GmbH przeciwko Umweltsenat

(Sprawa C-244/12) (¹)

(Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Artykuł 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 — Przedsięwzięcia objęte załącznikiem II — Roboty polegające na rozbudowie infrastruktury portu lotniczego — Badanie na podstawie progów lub kryteriów — Artykuł 4 ust. 3 — Kryteria selekcji — Załącznik III pkt 2 lit. g) — Obszary gęsto zaludnione)

(2013/C 156/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Salzburger Flughafen GmbH

Strona pozwana: Umweltsenat

przy udziale: Landesumweltsenatsverwaltung Salzburg, Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz.U. L 73, s. 5) — Przedsięwzięcia podlegające ocenie — Rozbudowa portu lotniczego — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące ocenę oddziaływania takiego przedsięwzięcia na środowisko wyłącznie w przypadku zwiększenia liczby lotów o co najmniej 20 000 rocznie

Sentencja

1) Artykuł 2 ust. 1, a także art. 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które poddają przedsięwzięcia związane ze zmianą infrastruktury portu lotniczego i objęte załącznikiem II do tej dyrektywy ocenie oddziaływania na środowisko jedynie w sytuacji, gdy przedsięwzięcia te mogą doprowadzić do zwiększenia liczby operacji lotniczych o co najmniej 20 000 rocznie.

2) W sytuacji gdy państwo członkowskie, na podstawie art. 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 97/11, odnoszącego się do przedsięwzięć objętych załącznikiem II do tej dyrektywy, ustali próg taki jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, niezgodny ze zobowiązaniami określonymi w art. 2 ust. 1 i w art. 4 ust. 3 tej dyrektywy, przepisy art. 2 ust. 1, a także art. 4 ust. 2 lit. a) i art. 4 ust. 3 tej dyrektywy wywierają skutek bezpośredni, który oznacza, że właściwe władze krajowe muszą zapewnić, aby zbadano najpierw, czy należy obawiać się, że dane przedsięwzięcia wywrą istotne skutki dla środowiska, a jeśli tak jest, to owe władze muszą zapewnić, aby skutki te zostały następnie poddane ocenie.

(¹) Dz.U. C 235 z 4.8.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Oreste Della Rocca przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-290/12) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 2 — Zakres stosowania porozumienia ramowego — Agencja pracy tymczasowej — Outsourcing pracowników tymczasowych na rzecz przedsiębiorstwa użytkownika — Kolejne umowy o pracę na czas określony)

(2013/C 156/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oreste Della Rocca

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Napoli — Wykładnia klauzul 2 i 5 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zakres stosowania — Stosowanie dyrektywy do spółek pracy tymczasowej — Możliwość zawierania przez te spółki kolejnych umów na czas określony z pracownikami tymczasowymi z powodu okoliczności uzasadniających czasowy charakter stosunku pracy pomiędzy pracownikiem tymczasowym i przedsiębiorstwem użytkownikiem.